

Sterkt dokudrama

Ibsens tematikk og historie kommer til sin fulle rett i Goksøyr/Martens opprivende forestilling.

Av: Elisabeth Leinslie

”Villanden”

av Henrik Ibsen

Regi og bearbeidelse: Camilla Martens og Toril Goksøyr

Med bl.a.: Jan Gunnar Røise, Heidi Goldmann, Rosa E.Bye, Rolf A.Lund, Henrik Mestad
Nationaltheatret, Torshovteatret

Allerede i anslaget settes kontrasten mellom overklasse og middelklasse opp. Høy champagneføring i ”et møblert hjem” kontrasteres med en småsjuskete bestefar Ekdal. Han har forvillet seg inn i selskapet, møter iskalde rygger og lusker seg raskt og unnskyldende ut med klirrende flasker i posen.

Mørkt dokudrama

Resten av dette mørke dokudramaet foregår i Ekdals depressive hjem. Her utfolder det seg en historie om den omnipotente og pubertale faren som mister grepet om virkeligheten. Og det er, som i mange av Ibsens verker, når livsløgnen revner at det går galt. Realiteten kommer for en dag: han er ikke Hedvigs biologiske far. Det er det rike Grosserer Werle som er. Sannheten om kona og datteren er umulig å bære for denne umodne mannen. Han viser ingen empati verken for sin fjorten år gamle datter, eller kona som har stelt og lagt til rette for han i femten år. Han er totalt selvsentrert og selvmedlidende, og det er også det som feller han til slutt.

Kløktig

Goksøyr og Martens bearbeidelse av ”Villanden” er et tydelig moderniseringsprosjekt. Hvor noe av hensikten er å transformere klassikeren til en historie, situasjoner og en kontekst vi kan kjenne oss igjen i. Og det er gjort med dybde og kløkt. Ibsens tematikk og historie kommer til sin fulle rett, selv om teksten er kraftig bearbeidet og ispedd fjortisfilosofi og dokuhistorier anno 2006.

Det er vanskelig å trekke frem enkeltprestasjoner i denne forstillingen. Ensemblet som består av 29 aktører fra ca. fjorten til sytti år er overbevisende sterkt og jevnt. De har alle et godt grep på den nedtonede dokumentarpregede spillestilen og sine karakterer.

Aktørene, scenografien og musikken skaper til sammen en uhyggelige, underholdende og sterk begivenhet jeg lenge vil huske. Jeg kan ikke annet enn å si at dette er veldig godt teater.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen mandag 4. september 2006